

Küsme

— şimo · 30 Aralık 2011

eğme yüzün
gelebilmek adına susuyorum

aslıncı boyumdan büyük pencerelere bakardım
karanlık küfrüne esirgerse telaş etme
artık seninde yoldaşındır geceler
susma perçemini indir inci gözlerine

al beni kanadının ardına
tut devir beni tene
birazda sende çürüyeyim

al aklımı giy üstüne
sütüne bulanık girdap
saklama heveslerimi
ak ve akıtarak

şimdi tenhalara pencereler aç
üşüyene kadar içinin çürüğü
gelse de zebani selamımı söyle
kaç vakit ki ahbabımdır

şadırvan göl mavisini ırağı
atışlarını sayısız yankıma sakla
dağlarsa kayalık soluğum
içimin kan atarını kanat hiç hiç de
küsme

şimdi sürünen değnekli rüzgâr
ürkütmesin seni in kıvrımına değince
söyle ki üstadına gelmesin
vebayı kentimin kuşları soluyor

ey sandığımın kilidi irkilme
aç ceplerinin göğünü

adı konmamış yağmurlar sal
yıkansın kendiliğine k s benliğim

dark eder ya aniden zaman
fazlalığımı yola koyar kış virg l  eksik
kirpiklerine  ıkıp haykırsam ferine feryadımı
nasıl yazılacak baharlar Şimdi k sersen

eğer ki yıkanamayacaksam baharlarında
kol verip yaradan dan gelene senden gitmeliyim

Şimo